

dem k ocenění předmětu sporu v žalobě pokládal rozsudek za rozsudek ve věci bagatelní a, protože odvolání nebylo podáno ve 14 dnech od prohlášení rozsudku, které se stalo v přítomnosti stran (§§ 452 a 464 c. ř. s.), právem odmítl odvolání jako opožděné (§ 471 čís. 2, 474 odstavec druhý c. ř. s.). Pokud odmítl odvolání též jako nepřipustné, nepřichází tato otázka již v úvahu.

Čís. 4381.

Ku platnosti písemného posledního pořízení nestačí, že svědci se podepsali pod společný nadpis: »svědci posledního pořízení«.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1924, R I 914/24.)

K dědictví se přihlásila jednak Františka F-ová ze závěti, jednak několik dědiců ze zákona. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva dědičku ze závěti, rekursní soud dědice ze zákona. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle §u 579 obč.zák. v doslovu §u 55 III. dílčí novely jest ku platnosti závěti, již zůstavitel dal napsati jinou osobou, zapotřebí kromě ostatních tam uvedených zde v úvahu nepřicházejících náležitostí, by svědci se podepsali na samé listině s dodatkem, poukazujícím na jich vlastnost jako svědků. Není tedy již zapotřebí, by dodatek měl určité znění, jak tomu bylo dříve, kde zákon žádal, by svědek podepsal jako »svědek poslední vůle«, nýbrž stačí nějaký dodatek poukazující na tuto jeho vlastnost. Ale nezbytno jest i nyní, by k podpisu byl přičiněn dodatek, a aby tento dodatek byl přičiněn samým svědkem a tvořil tak součást jeho podpisu. Plyne to z jasného a každou pochybnost vylučujícího doslovu zákona, jenž výslovně předpisuje, že svědci se musí na spisu podepsati s oním dodatkem. Přísná mluva zákona jest určitá a jasná a nedovoluje jiného výkladu. Jde o předpis formální, který sluší zachovati přesně. Nelze proto souhlasiti s rekursním soudem, že stačí, když svědci se podepsali na závěti pod nadpisem »svědci závěti«. Názor ten je nesprávným již proto, že nadpis není dodatkem, jenž pojmově musí následovati tomu, k čemu se přičiňuje, zde tedy k podpisu svědka (srov. také ustanovení §u 5 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. ohledně znění firmy společnosti s omezeným ručením). Zda si ti, kdož podepsali i závěť pod oním nadpisem, byli vědomi toho, že podpisují poslední vůli zůstavitelky, je nerozhodno, jelikož, i kdyby to bylo dokázáno, nebyla by tím odstraněna vadná forma závěti, nehledíc k tomu, že zjišťování této okolnosti by se vymykalo z rámce pozůstalostního řízení. Podle toho trpí závěť zůstavitelčina ze dne 20. prosince 1921, již podepsali Gustav M. s dodatkem »aus Kleinhofletitz«, Josef E. s dodatkem »Grosshofletitz« a Antonín S. s dodatkem »Gross Hofletitz« a všichni pod nadpisem »Die Testamentszeugen«, avšak bez

dodatku ukazujícího na jejich vlastnost jako svědků poslední vůle, zevní vadou, a je proto správné usnesení prvního soudu, pokud poukázalo dědičku ze závěti, aby proti dědicům ze zákona vystoupila žalobou.

Čís. 4382.

Oddělení pozůstalostního jmění jest po případě nutno i před podáním dědických přihlášek. V tomto období jest zapečetění pozůstalosti a správu dle §u 812 obč. zák. provést zvláštním správcem.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1924, R I 920/24.)

Pozůstalostní soud nevyhověl návrhu věřitele, by zřízen byl zvláštní správce odděleného pozůstalostního jmění. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Nejvyšší soud vyhověl návrhu.

Důvody:

Usnesením první stolice ze dne 24. dubna 1924 byl podle §§ 78 a 128 nesp. říz. opatrovníkem pozůstalosti, k níž se dosud zákonní dědicové (soudu známi) nepřihlásili, ustanoven jeden z nich, syn zůstavitelův Emil H. Usnesením ze dne 8. července 1924 odepřel první soudce zříditi zvláštního správce pro oddělené jmění, ježto jest již zřízen opatrovník pozůstalosti, a postup tento byl napadeným usnesením schválen. Hlavním účelem oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědiců po rozumu §u 812 obč. zák. jest, by smísení obojího jmění bylo zabráněno, pokud pozůstalostní věřitelé nedojdou uspokojení nebo zajištění. Takové opatření jest nutno i před podáním dědických přihlášek, neboť i v tomto období mohou věci pozůstalostní, jsoucí v moci osoby, která pravděpodobně bude k dědictví povolána, jí býti bez zapečetění v jejím schování ponechány (§ 43 nesp. říz.) a může tato osoba, zejména, byla-li již ustanovena opatrovníkem pozůstalosti, při nedostačném dohledu obojí jmění smísiti. Tudiž v tomto období k návrhu věřitele, odkazovníka nebo nepominutelného dědice jest dle §u 44 nesp. říz. provést zapečetění pozůstalosti a zavést dle §u 812 obč. zák. správu zvláštním správcem (srovn. Krainz-Ehrenzweig System rak. obč. práva vyd. V. díl II/2 str. 453 a násl.). Ponechala-li by se správa pozůstalosti budoucímu spoludědici, stal by se účel oddělení vlastně zcela problematickým, ježto nelze pochybovati, že právě tímto sjednocením obou funkcí v jedné osobě jest objektivně umožněno a usnadněno smísení obého jmění. K tomu ještě přistupuje, že obsah a časové trvání správy dle §§ 78, 128 a 129 nesp. říz. a správy dle §u 812 obč. zák. nejsou stejny; správa dle §u 812 obč. zák. trvá dokonce i po odevzdání pozůstalosti až do uspokojení nebo zajištění věřitelů. Zákon sám též oba druhy těchto správ v §u 79 nesp. říz. od sebe jasně rozlišuje. I bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a bude nyní věcí prvního soudu, aby rozhodl o osobě, kterou jest stanoviti za správce jmění odděleného.